

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **SOLARPARK beta a. s.**, se sídlem Olomoucká 3419/7, Brno, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve: Finanční ředitelství v Českých Budějovicích), za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a. s.,** se sídlem F. A. Gerstnera 6, České Budějovice, zastoupena JUDr. Vojtěchem Augustinem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 2, České Budějovice, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2012, č. j. 10 Af 288/2011 – 39, a ze dne 28. 12. 2012, č. j. 10 Af 320/2012 – 41,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 75/2012 a sp. zn. 2 Afs 14/2013 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 2 Afs 75/2012.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu v Kamenici nad Lipou o instalovaném výkonu 1350 W (licence pro výrobu elektřiny č. 110911305, vydaná Energetickým regulačním úřadem dne 10. 12. 2009). Vyrobenou elektrickou energii dodává na základě smluv do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a. s., a to při využití systému výkupu za pevně stanovenou výkupní cenu dle § 4 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou do distribuční sítě v období za měsíce leden až srpen 2011. Stěžovatelka vyfakturovala společnosti E.ON Distribuce, a. s. za uvedené období konkrétní částky bez DPH, ta nicméně stěžovatelce uhradila pouze část z fakturovaných částek, což v konečném důsledku činilo o 3 986 095 Kč méně, než kolik činila cena této elektřiny vyčíslená v systému výkupu. V reakci na to ji stěžovatelka opakovaně požádala o vysvětlení podle § 237 odst. 1 daňového řádu, přičemž společnost E.ON Distribuce, a. s. svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění zákona č. 402/2010 Sb.

[2.] Stěžovatelka (jako poplatník daně) poté podala proti tomuto postupu společnosti E.ON Distribuce (jako plátce daně) stížnosti dle § 237 odst. 3 daňového řádu, které Finanční úřad v Českých Budějovicích zamítl rozhodnutími ze dne 4. 7. 2011, č. j. 341566/11/077910302673 a č. j. 341567/11/077910302673, ze dne 12. 10. 2011, č. j. 417991/11/077910302673, a ze dne 23. 11. 2011, č. j. 456668/11/077910302673, když dovodil, že postup plátce daně byl v souladu se zákonem, neboť podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb., je provozovatel přenosové soustavy povinen po splnění všech zákonných podmínek z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést odvod.

[3.] Proti uvedeným rozhodnutím finančního úřadu podala stěžovatelka odvolání, která ovšem žalovaný svými rozhodnutími ze dne 18. 10. 2011, č. j. 4941/11-1200, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 1082/12-1200 a č. j. 1083/12-1200, podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a napadená rozhodnutí finančního úřadu potvrdil. [Pozn.: o odvoláních rozhodovalo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde tedy Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství. Nejvyšší správní soud proto podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“) v řízení o kasačních stížnostech jednal s tímto orgánem.]

[4.] Stěžovatelka se následně žalobami u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhala zrušení citovaných rozhodnutí žalovaného, neboť je považovala za nezákonná v důsledku porušení principu rovnosti, zákazu retroaktivity a principu legitimního očekávání. Nadto žalovanému vytýkala vady řízení, když rozhodl, aniž vyčkal rozhodnutí Ústavního soudu v řízení o návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. 180/2005 Sb., vedeného pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[5.] Krajský soud nejdříve usnesením ze dne 25. 4. 2012 řízení vedené pod sp. zn. 10 Af 288/2011 z důvodu probíhajícího řízení před Ústavním soudem přerušil. Po vyhlášení nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 (publik.

pod č. 220/2012 Sb.) v tomto řízení pokračoval a dne 25. 9. 2012 vydal v záhlaví citovaný rozsudek č. j. 10 Af 288/2011 – 39. V řízení vedeném pod sp. zn. 10 Af 320/2012 k přerušení nedošlo, přičemž v záhlaví citovaný rozsudek ve věci samé byl vydán dne 28. 12. 2012. V uvedených rozhodnutích krajský soud shodně dospěl k závěru, že stěžovatelkou podané žaloby jsou nedůvodné, a proto je dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V odůvodnění obou napadených rozsudků krajský soud konstatoval, že finanční úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem. Ve vztahu ke stěžovatelkou namítané protiústavnosti právní úpravy, zavádějící odvod z elektřiny ze slunečního záření, krajský soud rekapituloval a v podrobnostech odkázal na stěžejní důvody cit. nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neboť se odůvodnění tohoto nálezu plně vypořádává i s argumentací stěžovatelky uplatněnou v žalobách.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření žalovaného

[6.] Stěžovatelka ve svých, obsahově identických, kasačních stížnostech ze dne 5. 11. 2012 a ze dne 11. 2. 2013 směřujících proti uvedeným rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích uplatnila důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7.] Stěžovatelka namítá, že zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření je v rozporu s principem rovnosti. Pro takto podstatný rozdíl v daňovém zatížení výroben v závislosti na datu uvedení do provozu neexistují žádné relevantní věcné, tím méně právní, důvody. Již v minulosti došlo v ČR k nárůstu cen elektřiny o více než 10%, z čehož profitoval dominantní český výrobce elektřiny. Tenkrát však zákonodárce nepřistoupil k dodatečnému zavedení daňové povinnosti. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že doba návratnosti nákladů do fotovoltaických elektráren se dosti liší, neboť jednotliví výrobci využívají různé formy financování. Důsledkem zavedení odvodu je zásah do rovnosti v přístupu k právu podnikat dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

[8.] Stěžovatelka dále namítá, že odvod, jímž *de facto* došlo ke snížení garantovaných výkupních cen o 26% (výše odvodu totiž závisí pouze na ceně vyrobeného množství elektřiny, přičemž sazba je stanovena fixně), odporuje zákazu retroaktivity a principu ochrany legitimního očekávání. V době, kdy se stěžovatelka rozhodovala o výstavbě fotovoltaické elektrárny, její rentabilitě a způsobu financování, vycházela ze záruky udržení výše výkupních cen. Jestliže následně stát dospěl k závěru, že parametry pro určení výkupních cen stanovil nesprávně, nemůže náprava spočívat v uložení odvodu na základě data uvedení zařízení do provozu. V době uvedení zařízení do provozu nebylo toto datum relevantní z pohledu daňového režimu. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že stát může určité skupině osob poskytnout méně výhod než jiné, může tak však učinit pouze ve veřejném zájmu a nikoliv libovolně. Zákonodárce při přijímání zákona č. 402/2010 Sb. existenci veřejného zájmu netvrdil, ani neprokázal. Zavedením odvodu bylo neoprávněně zasaženo do legitimního očekávání stěžovatelky, tedy do majetkového práva chráněného čl. 1 Dodatkového protokolu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[9.] Stěžovatelka rovněž vytýká krajskému soudu, že mechanicky přejal a aplikoval právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu, ačkoliv z nálezu plyne, že Ústavní soud neposkytl generální záruku ústavní konformity uplatnění odvodu z elektřiny ze slunečního záření ve všech případech. Důsledkem srážení odvodu z elektřiny ze slunečního záření je nedodržení návratnosti investice stěžovatelky garantované § 6 odst. 1 zákona o podpoře obnovitelných zdrojů. Tyto skutečnosti hodlá stěžovatelka prokázat účetními doklady a finanční analýzou, kterou však bude možné v ekonomicky věrohodné podobě předložit až

po skončení tříleté doby trvání povinnosti k úhradě odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Stěžovatelka navrhuje, aby soud řízení přerušil do doby uplynutí tří let od zavedení povinnosti hradit odvod. Krajský soud se reálnými dopady srážení odvodu nezabýval, nezohlednil je a neumožnil stěžovatelce navrhnout důkazy k jejich prokázání, ač právě na nutnost zcela individuálního posouzení dopadů odvodu do právní sféry stěžovatelky poukazuje nález Ústavního soudu. Postup krajského soudu představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10.] Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil v záhlaví citované rozsudky krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11.] Žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 22. 11. 2012 a ze dne 13. 3. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl. Plně se v nich ztotožnil s právním názorem krajského soudu, resp. s právními závěry Ústavního soudu vyjádřenými v cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, prostřednictvím nichž žalovaný polemizoval s kasačními námitkami stěžovatelky. Žalovaný poukazuje na to, že Ústavní soud nedospěl k závěru, že by předpokládaná patnáctiletá doba návratnosti investice byla přijetím právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření zásadním způsobem zpochybněna. Stěžovatelka svoji argumentaci o nesplnění této garance v kasační stížnosti žádným způsobem nedoložila, jde pouze o obecné tvrzení. Její požadavek na přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem do doby uplynutí tří let od zavedení povinnosti hradit odvod žalovaný považuje za zcela nepřípustný a neúčelný.

[12.] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasačním stížnostem nevyjádřila.

III. Posouzení důvodnosti kasačních stížností

[13.] Jelikož se obě kasační stížnosti týkají týchž účastníků řízení, skutkově i právně shodných otázek a obsahují shodné kasační námitky, které směřují proti týmž důvodům rozsudků krajského soudu, přistoupil Nejvyšší správní soud na základě § 39 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., ke spojení věcí a jejich společnému projednání.

[14.] Důvodnost kasačních stížností posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[15.] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné uvést, že skutková a právní situace nyní posuzované věci je v podstatě totožná s věcí, kterou Nejvyšší správní soud řešil již ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 91/2012 - 34 (veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), a to ve vztahu ke shodným účastníkům řízení, přičemž ani stěžovatelčina nynější, v kasačních stížnostech přednesená polemika, která se ovšem do značné míry shoduje s námitkami uplatněnými v uvedeném řízení, nemohla přesvědčit Nejvyšší správní soud, že by měl svůj dříve vyslovený právní názor změnit či jakkoliv revidovat. V této souvislosti je především nutné zdůraznit, že jak cit. rozsudek č. j. 1 Afs 91/2012 - 34, tak i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se nyní projednávané materie (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 – 27; ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 35; ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 94/2012 – 28, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 2 Afs 81/2012 – 26) se plně opírají o právní názor, který vyslovil Ústavní soud v cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzovaném případě neshledal nesprávným postup krajského soudu, který plně vycházel

z právního názoru, jenž k otázce ústavnosti právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření zaujal Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud se totiž zabýval ústavní konformitou odvodu ze všech hledisek, tj. včetně těch, které byly stěžovatelkou namítány v žalobách.

[16.] Pokud tedy stěžovatelka v kasačních stížnostech opětovně v obecné rovině namítá, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření porušuje princip rovnosti, legitimního očekávání a zákaz retroaktivity, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na podrobnou argumentaci a právní závěry, předestřené v odůvodnění cit. rozsudku č. j. 1 Afs 91/2012 - 34 a především v odůvodnění cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (zejména část VIII.), neboť plně dopadají i na nyní posuzovaný případ a bylo by neúčelné je zde znovu podrobně rekapitulovat, ačkoliv se s nimi stěžovatelka i nadále neztotožňuje. Vykonatelné nálezy Ústavního soudu jsou totiž dle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závazné pro všechny orgány i osoby, tedy i pro Nejvyšší správní soud. Pro polemiku stěžovatelky s právním názorem Ústavního soudu, která je vedena převážně v obecné rovině bez konkretizace na individuální situaci stěžovatelky, tak není v řízení o kasační stížnosti místo (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, či ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, dostupné na http://nalus.usoud.cz, anebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 – 98).

[17.] Výše uvedené platí i navzdory skutečnosti, že stěžovatelka část své argumentace v kasačních stížnostech soustředila okolo tvrzení, že by právě v jejím případě měla být aplikována určitá výjimka z pravidla, kterou Ústavní soud připustil v cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, když dovodil, že „*v některých případech může mít uvalení tzv. odvodu rdousící efekt. Pak by aplikace zákona č. 402/2010 Sb. protiústavní byla. Jde však pouze o případy, kdy by odvod měl likvidační účinky či zasahoval samotnou majetkovou podstatu výrobce elektrické energie. Přitom je třeba hodnotit jednak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů v jejich patnáctiletém trvání, jednak okamžité účinky odvodu.*“ Jinými slovy, bylo věcí stěžovatelky, aby uvedla, že právě v jejím individuálním případě bude mít zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření za následek vyvolání „rdousícího efektu“, tedy likvidační účinky. Stěžovatelka nicméně i v tomto případě setrvala pouze v obecné rovině tvrzení, nijak je blíže nekonkretizovala a ani neoznačila na podporu svého tvrzení žádné důkazní prostředky, které by byly okamžitě k dispozici (např. analýza své hospodářské situace; splatnost závazků; výčet nákladů vynaložených na pořízení fotovoltaické elektrárny či souhrn výdajů na běžný provoz elektrárny aj). Na základě paušálního, nic neříkajícího tvrzení o tom, že v jejím případě nebude dodržena zákonem garantovaná doba návratnosti investice, tak nemůže Nejvyšší správní soud dospět k závěru o protiústavnosti aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na příjmy stěžovatelky (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Afs 91/2012 - 34).

[18.] Jediný zmiňovaný důkazní prostředek (finanční analýza) chtěla stěžovatelka předložit až na počátku roku 2014 (po uplynutí tří let od zavedení odvodu z elektřiny), kdy bude k dispozici, a proto se domáhala přerušení řízení před Nejvyšším správním soudem na uvedenou dobu. Nejvyšší správní soud nicméně neshledal důvod pro přerušení řízení o kasačních stížnostech stěžovatelky, neboť, jak již konstatoval v cit. rozsudku č. j. 1 Afs 91/2012 - 34, „*správní soudy vycházejí při přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí ze skutkového stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Má-li dojít v soudním řízení správním k doplnění skutkových zjištění správního orgánu dokazováním, musí se navržené důkazní prostředky vztahovat ke skutečnostem existujícím v době vydání*

rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka by tedy musela navrhnout takový důkazní prostředek, jímž by prokázala, že (ke dni vydání rozhodnutí žalovaného) *bylo zřejmé, že nebude dosažena zákonem garantovaná doba návratnosti investice. Není proto jakéhokoliv důvodu pro přerušení řízení o kasační stížnosti za účelem zpracování finanční analýzy ke dni 31. 12. 2013.*"

[19.] Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud shledal nepřípadnými i námitky stěžovatelky vůči postupu krajského soudu v řízeních ústících do vydání napadených rozsudků. Dle stěžovatelky byla uvedená řízení zatížena vadou, když se krajský soud dostatečně nezabýval reálnými dopady zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření na konkrétní případ stěžovatelky a kdy stěžovatelce poté, co rozhodl o pokračování v řízení a ihned vydal rozsudek ve věci samé, jí fakticky znemožnil navrhnout důkazy k prokázání svého tvrzení.

[20.] Předně je třeba uvést, že tvrzení o nemožnosti dosáhnout zákonem garantované doby návratnosti investice vznesla stěžovatelka poprvé až v kasačních stížnostech, ačkoliv jí nic nebránilo učinit tak již v řízeních před krajským soudem. Citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 byl přitom vyhlášen již dne 15. 5. 2012, krajský soud nicméně rozhodl o stěžovatelkou podaných žalobách až dne 25. 9. 2012, resp. dne 28. 12. 2012. Stěžovatelka tak mohla v průběhu čtyř či dokonce sedmi měsíců poukázat na tuto skutečnost a umožnit tak krajskému soudu, aby se s ní vypořádal. Namísto toho však stěžovatelka zůstala pasivní a nijak neumožnila krajskému soudu zohlednit její konkrétní situaci, ačkoliv stěžovatelku tíží v soudním řízení správním nejen povinnost tvrzení, nýbrž též povinnost důkazní [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Rozsudek krajského soudu tak není zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v situaci, kdy stěžovatelka sama nespecifikovala dopady právní úpravy odvodu do své majetkové sféry, mohl krajský soud bez dalšího odkázat na závěry plenárního nálezu Ústavního soudu a věcí se blíže nezabývat (shodně viz cit. rozsudky NSS č. j. 8 Afs 60/2012 – 27 a č. j. 1 Afs 91/2012 - 34).

[21.] Jak ostatně plyne i ze shora uvedeného, rovněž v kasačních stížnostech stěžovatelka zůstala u paušálních tvrzení, že sražení odvodu ze slunečního záření bude mít ve svém souhrnu za následek nedodržení patnáctileté doby návratnosti investice do FVE, nicméně tyto skutečnosti bude schopna prokázat účetními doklady a finanční analýzou až po skončení tříleté doby trvání povinnosti k úhradě předmětného odvodu. Je tak zřejmé, že v době rozhodování krajského soudu stěžovatelka žádnými důkazy nedisponovala a nemohla být proto ani poškozena postupem soudu, který jí prý tyto důkazy neumožnil navrhnout.

[22.] Toto konstatování činí Nejvyšší správní soud i s vědomím toho, že z obecného hlediska lze skutečně do jisté míry za nevhodný (byť nikoliv nutně též protizákonný) označit postup krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Af 288/2011, když jedním rozhodnutím, které bylo v souladu se zákonem vydáno bez jednání, rozhodl o pokračování v řízení a současně o zamítnutí žaloby. Konkrétní námitku stěžovatelky, že jí tímto postupem krajský soud znemožnil navrhnout důkazní prostředky k prokázání své hospodářské situace a zatížil tak řízení vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, považuje nicméně Nejvyšší správní soud za nedůvodnou a zřejmě i poněkud účelovou.

[23.] Nelze totiž opomenout, že k přerušení uvedeného řízení do doby, než Ústavní soud rozhodne o věci projednávané pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11, došlo na návrh stěžovatelky

(viz usnesení krajského soudu o přerušení řízení ze dne 25. 4. 2012 na č.l. 35 spisu), a lze bez jakýchkoliv rozumných pochybností usuzovat, že se stěžovatelka, která byla v řízení o žalobě zastoupena advokátem a o důležitosti nálezu Ústavního soudu pro svoji činnost byla dostatečně informována, dozvěděla o vyhlášení nálezu Ústavního soudu bezprostředně po jeho vyhlášení a zveřejnění. Stěžovatelka si tak musela být rovněž vědoma toho, že důvod pro přerušení řízení odpadl a tedy že nic nebrání vydání meritorního rozhodnutí, přičemž vyjádřila implicitní souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Bylo proto především v jejím zájmu, aby bezprostředně po vyhlášení nálezu Ústavního soudu reagovala na závěry v nálezu uvedené. O účelovosti této námitky svědčí vedle výše uvedených skutečností (důkazní „neaktivita“ stěžovatelky, předkládání zcela obecných, nijak konkretizovaných tvrzení, a to i v řízení o kasační stížnosti) rovněž i fakt, že v druhém z předmětných řízení, vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 10 Af 320/2012, k přerušení řízení vůbec nedošlo a přesto stěžovatelka ani v době delší než sedm měsíců, která uplynula od vyhlášení cit. nálezu do vydání rozsudku krajského soudu ve věci samé, k prokázání svých tvrzení nepředložila či nenavrhla žádné další, nové důkazy, ani svá tvrzení blíže nekonkretizovala, ač k tomu měla dostatečný časový i „procesní“ prostor.

IV. Závěr

[24.] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25.] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasačních stížnostech úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu